

er fuldkommen berettiget, med Forholdene f. Eks. i et rent privat Selskab, hvor man jo til Bestyrelsesmedlemmer har særdeles store Summer til Raadighed, mener jeg, at Forholdet endda ligger gunstigt for disse politiske Hverv og disse politiske Betalinger, som ligger i Pensionen, thi disse Bestyrelsesmedlemmer sidder jo og passer paa hinanden; det ligger i hele Partikonstellationens Karakter, at den politiske Erfaring, de har, faktisk samtidig bliver en Slags politisk Kontrol.

Jeg maa altsaa ærligt sige, at det er min Opfattelse, at man leder det store Folk fejl ved at rejse en Agitation paa dette Punkt i Stedet for at sige ganske ærligt, som det er: at det kun kan være i den store Kapitals Interesse at faa gjort Politik til en temmelig — hvad skal jeg sige — ussel Ting og samtidig faa gjort det til en saa afhængig Ting som muligt og i Virkeligheden faa slaaet fast, at det kun er Velhavere, som har Raad til at give sig af med det, men at den danske Stat ikke har Midler til at have en saadan Kreds af erfarne Mænd til sin Raadighed.

Jeg ser desværre, at det ikke i den Tid, der er gaaet, er lykkedes mig at faa den højtærede Trafikminister som Tilhører. Jeg kommer altsaa til ligesom de to foregaaende Talere at henvende mig lidt ud i Luften med de forskellige Bemærkninger, jeg har at gøre, men nu har jeg Lejligheden til det og vil gerne komme frem med det, jeg har tænkt. Det er nogle Betragtninger angaaende hele den Radioordning, som nu er gældende, ikke i og for sig saa meget om Ordningen selv som om den Maade, hvorpaa den praktiseres. Jeg er tilbøjelig til at tro, at selve den Ordning, vi har faaet herhjemme, hvorved Radiofoniudsendelsen er gaaet over til Staten, er et sundt Princip, og at der er noget i hele Radioens Væsen, som tvinger til en saadan Enhed.

Paa den anden Side er jeg tilbøjelig til at tro, at som det nu praktiseres, er Ordningen af dette overordentlig vigtige Omraade kommet ind i en uheldig Skure, og jeg kan straks sige det, som jeg selv mener er Løsningen. Det, der vil kunne hjælpe, er at give Lytterne, maa ske gennem Lytterorganisationerne eller vel helst igennem disse, en saa stærk Repræsentation indenfor Programudvalget som vel muligt. Som Forholdet nu er, er det efter min Mening aldeles urimeligt, idet selve

Lytterrepræsentationerne, altsaa hvad der har med selve Lytterfolket, om jeg saa maa sige, at gøre, kun udgør en meget lille Del af den Kreds, som er bestemmende for Programmene. Og dette Forhold, at selve det lyttende Folk i Virkeligheden ikke kan komme til at gøre sig gældende med deres Ønsker, bevirker, at der ind i Ordningen kommer en Bureaukratisme, som faktisk er meget uheldig.

Efter hvad jeg kan skønne, drives den nuværende Praksis i Læ af Ordet Neutralitet. Dette Ord vil jeg gerne hæfte mig lidt ved, fordi det er nøje knyttet til hele Problemet, som det nu ligger. Ved Neutralitet vil man forstaa, at alt, hvad der forekommer i Statens Radio, skal være af en saadan Art, at det ikke kan give Anstød. Det er vel noget, som de fleste vil mene, man for enhver Pris maa undgaa. Men dette vil igen sige, at man forlanger, at de Taler, der skal holdes, skal indleveres i Manuskript. Man siger ganske vist, at man søger at opretholde den Skik, at de ikke censureres; men de læses dog, jeg ved bestemt fra forskellige, som jeg har spurgt, at der faktisk ogsaa foreslaas Ændringer, og man har naturligvis altid den Stilling forbeholdt, at man kan afvise et Manuskript under det Foregivende, at det ikke passer, eller at det er et Emne, som allerede har været behandlet, og alt det, man nu kan sige høfligvis. Men det faktiske Forhold bliver dog, at paa dette meget vigtige Omraade, som er en fuldkommen ny Ting indenfor dansk og i det hele taget europæisk Kultur, og som vil kunne faa en vidtrækkende Virkning, har man nu faaet et efter min Mening forholdsvis forbenet Element sat ind, et Element, som ud fra mange forskellige Interesser under Kravet om Neutralitet formaar at sætte igennem, at Udsendelserne bliver af en meget ensidig Karakter.

Dette kan jeg belyse bl. a. ved den Ejendommelighed, at hver evige Gang en Socialdemokrat har talt i Radio, har der bagefter været et Hyl i den øvrige Presse om, at Statens Udsendelser er blevet misbrugt til Agitation. Jeg erindrer, at da det ærede Medlem Hr. Borgbjerg talte i Radioen om Kooperation, havde vi lige efter en mægtig Agitation i Pressen om dette fuldkomne Overgreb, at man brugte Statens